

HALLBERG, AXEL FRIDEN

**Kolarhustrun och hennes son : Berättelse ur
lifvet / af A. F. H-g**

Stockholm : Bibeltrogna vänners förl.
1916

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

HALLBERG. A. F.

Teol.
Andl. var.
(50)

KOLARHISTRUN
OCH
HENNES SON

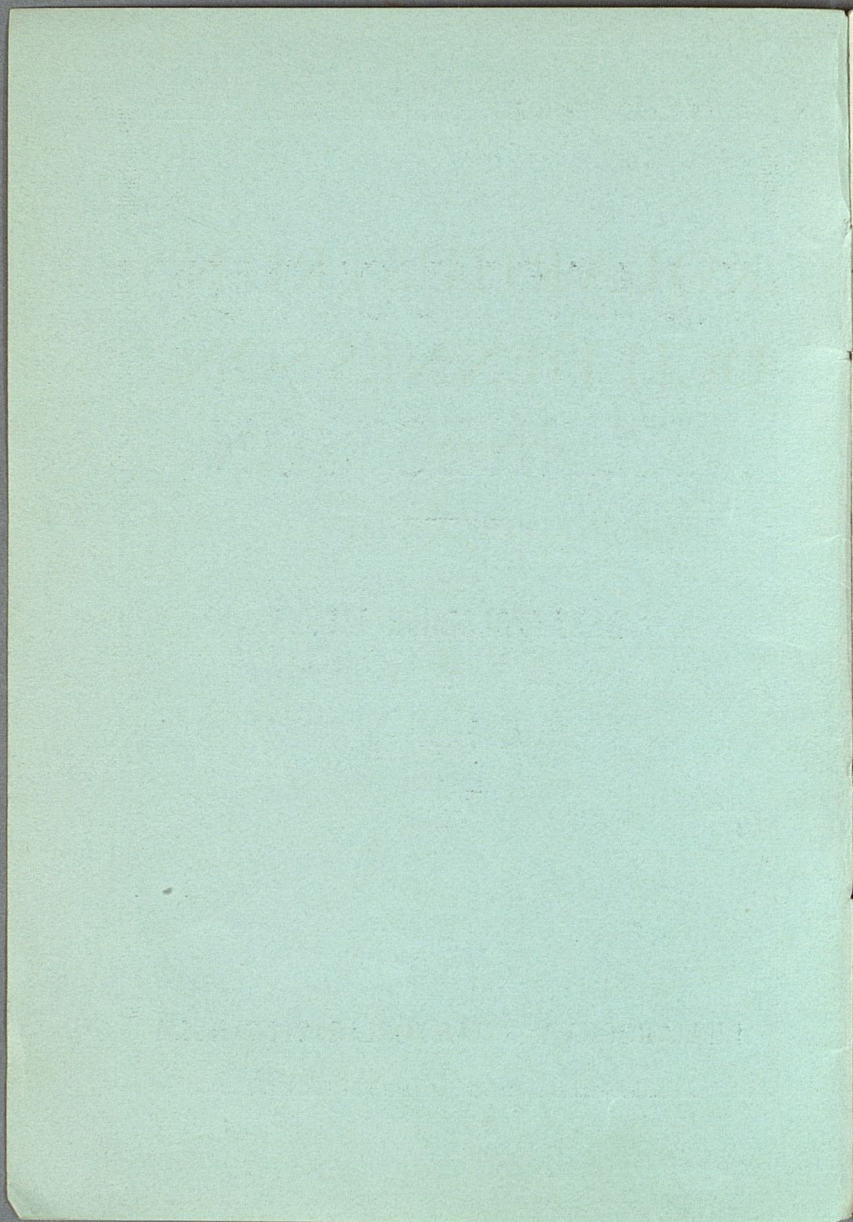
BERÄTTELSE UR LIFVET

AF

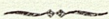
A. F. H—g

BIBELTROGNA VÄNNERS FÖRLAG, STOCKHOLM

KOLARHUSTRUN OCH HENNES SON

BERÄTTELSE UR LIFVET

AF

A. F. H—g = *Axel Friden Hallberg*

BIBÉLTROGNA VÄNNERS FÖRLAG, STOCKHOLM

Stockholm.
Normalms-
Tryckeriet
1916.

Från Ludvika hade jag sällskap med den kvinna, om hvilken denna berättelse handlar.

Hon och hennes lille tvåårige gosse hade i vinterkylan åkt tre mil i en kolskrinda för att komma till närmaste järnvägsstation. Sitt hem hade hon i Finnmarken, och nu skulle hon fara till Stockholm med sin lille son. Han var nämligen ofärdig och kunde icke stödja på ena foten, hvadan han skulle hafva en sådan där sko, som ger stadga och styrka åt en svag vrist.

Sedan hon berättat mig detta, frågade jag henne, om det i hennes hemtrakt fanns predikanter och missionshus.

»Ja», sade hon, »vi ha skolan. Men det är mest Efraims söner, som far där och pre-

dikar, men de äro så besynnerliga och håller med socialisterna».

Så frågade jag: »Tror Ni på Jesus?»

»Nej. Det vill allt mycket till det», sade hon. »En får allt bedja riktigt då. Och sedan, när jag och min man se på läsarena, så äro de riktigt falska och listiga».

»Ja, men då borde Ni bli en riktig kristen då.»

»Det går inte, för man bör ha en rätt tro och kunna be».

»Men, kära Ni», sade jag, »Gud säljer inte syndernas förlåtelse för tro och bön. Men Ni borde fly till Jesus. Ni är ju brottslig och fördömd inför alla Guds bud och är skyldig mer än 10,000 pund och har intet att betala med, och *syndens lön är döden*».

Nu sade hon, under det tårarna strömmade ned för kinderna: »Jag har varit en kristen, och nu är jag affälling».

»Åh, Ni var väl ingen kristen, Ni var väl bara 'rörd'?»

»Nej, jag var en kristen, jag var salig, glad och lycklig.»

»Hur länge har Ni varit borta från Herren?»

»I sex år.»

»Hvarför gick Ni bort?»

»Det var min man, som drog mig bort, och jag har aldrig varit lycklig sedan.»

Hon grät mycket. Då sade jag: »Hur skall Ni kunna fostra Edra barn för Herren, då Ni inte själf tror?»

»Åhjo, jag kan läsa för dem.»

»Det är visserligen sant, men det står, att en blind kan inte leda en blind, ty då falla båda i gropen.»

»Ja», sade hon, »jag har undrat mycket, hvarför min gosse skulle få barnförlamning, då ingen annan i socknen fått den.»

»Det var kanske för att Ni skulle blifva återvunnen för Herren.»

»Ja, det är inte omöjligt», sade hon. »Det kan vara en Guds hemsökelse.»

»Ja, det tror jag. Och det kan hända mycket värre saker. Herren säger genom profeten, att han skall rifva som ett lejon och som en björn, och så skall han gå sin väg, tills han får tala med sitt förlorade barn. Gud älskar dig, därför skall han fräta som ett mal. Ett stycke malädet tyg ser inte fint ut.»

»Vill Gud tala vid mig? Hvad vill han då säga?»

»Jo, han vill säga, att Ni är en syndare.»

Vi sutto tysta en stund. Så sade jag till henne: »Hvad är er man?»

»Han är kolare.»

»Hur mycket kan han förtjäna om dagen?»

»Ja, det är inte godt att säga, ty han har visst på stig, och så har han hjälp, så det är inte godt att beräkna.»

»Det är ett svårt yrke.»

»Åhnej, inte nu. De äro så försiktiga, så det sker ingen olyckshändelse.»

»Ja, men det händer ju, att de sjunka ned i milorna. Jag känner en änka efter en kolare, som förra året föll ned i milan och blef så skadad, att han dog. Hans tolfårige son fick stå och se på, då karlarne drogo upp honom. Denna änka är så rädd att höra predikningar, som handla om döden, att då hon hörde mig tala om döden, domen och evigheten, blef hon så förfärad, att hon näppeligen stod till att trösta. Tänk, om Gud för att rädda Er från helvetet skulle nödgas gripa till ett sådant medel? Tänk, om Gud skulle nödgas låta Er man sjunka ned i en mila — Ni har ju vändt Gud ryggen, och det var ju Er man, som drog Er bort från Herren.»

»Gud bevare mig!» sade hon. »Det vore

förskräckligt, om något sådant skulle ske. Men jag kan väl blifva frälst jag också.»

»Nu är den behagliga tiden, nu är salighetens dag.»

Så tog jag hennes gosse upp i mitt knä och frågade, hvad han hette.

»Fridolf Emanuel.»

»Hvarför gaf Ni honom namnet Emanuel?»

»Det är brukligt i Finnmarken.»

»Vet Ni, hvad det betyder?»

»Ja, det betyder Gud med oss.»

Så gaf jag gossen några slantar att leka med, hvilket var honom ett stort nöje. Af en handelsman hade han fått en skrikande gummidocka, som jag profvade på hans kind. Då log han och var så glad. Pengarna strödde han på golfvet under jubel, så ännu var han nog ingen afgudadyrkare. Bättre än på pengar förstod han sig på ett litet paket strong, som han fått af någon. Han öppnade det fint, men då modern tog undan några strong, blef han misslynt, så jag såg, att girigheten satt uti tvååringen, ty han ville själf ha allt. Han fortfor att vara småkinkig, så modern måste taga sin tillflykt med honom till damkupén. Jag blef nu ensam en stund och suckade till Herren för kvinnans frälsning. Då det blifvit

tyst i den kupé, dit de gått, gick jag om en stund dit in. Kolarhustrun var ensam där med sin son. Hon beklagade sig, att det var så arbetsamt med gossen, emedan han ej kunde gå, och han var tung att bära. Som jag stod och såg ned på golvet, fick jag se några hopvikta papper, som jag tyckte, hade en siffra i ena hörnet. Jag tog upp dem, och nu fann jag, att det var fem tiokronor och två femkronor. Gossen hade haft sin mors börs att leka med, och så hade pengarna fallit ur den. Jag sade nu till kvinnan: »Ser Ni, huru god Gud är, som räddat Er från den ångest, Ni skulle kommit i. Hur lätt hade Ni ej kunnat med kjolen sopat in penningarna under soffan och sedan nödgats komma till Stockholm utan pengar. Hur hade det då gått med mat, husrum, sko till gossen och sedan — hur skulle Ni kommit hem?»

»Ja, tänk, hvad Gud var barmhärtig mot mig!» sade hon.

Nu stoppade hon ned pengarna i börsen. Då började gossen skrika och ville ha dem igen, men då sade hon: »Nej, så slut det var, att du får min börs mer.» Och så stoppade hon ned den i fickan och knäppte väl igen om sin gud.

Jag lämnade dem nu och gick in i den kupé, där jag hade min plats. Om en stund kommo de och satte sig på bänken mitt emot. Vi utbytte några ord om Guds godhet mot människorna, som han söker på deras vägars villa. Under tiden somnade gossen på hennes arm och jag bäddade åt honom med, min päls. Hon lade gossen försiktigt ned, och han sof och vaknade icke, förrän vi voro i Stockholm.

Nu frågade jag, hvad hon hette, och hon sade det och talade tillika om, att både hennes far och farfar varit soldater. Hennes farfar hade ett litet hemman uppe i Finnmarken, litet åker men mycken skog. Emellertid sålde han det, okunnig som han var om skogens värde, till det stora sågverksbolaget för allenast 1,000 kronor. »De, som ännu ha sitt kvar», sade hon, »få nu 40,000 för en lika stor del. Nog känns det, men vi få bo där för 20 kronor om året. Vi kunna föda två kor, som vi släppa ut i skogen, där de gå dagen lång tills kvällen, då de komma hem.»

Så frågade jag, huru långt hennes man var borta från hemmet, då han kolade.

»En half mil.»

»Kommer han hem hvarje kväll?»

»Nej, han kan inte gå ifrån. Han får passa milorna både natt och dag.»

»Kokar han själf sin mat?»

»Ja, han har en liten kolarkoja med eldstad i ena hörnet, där kokar han potatis och kaffe. Sedan har han långmjölk, och den håller sig bra.»

»Skjuter han något vildt i skogen?»

»Ja, det gör han, men han har så lite tid att jaga, men nog har han bössan med sig alltid. Ser herrn, när han tänder milan, så känner tjädrarna osen af milan, och då sätta de sig i träden ibland en 12, 14 stycken, och då klämmer han sig en ibland.»

Hon gick från mig och såg till gossen, som rörde på sig. Då hon kom igen, sade jag: »Nå, men hur skall det blifva med Er själ? Jesus har köpt Er med sitt blod.»

»Ja, jag vet, att om jag tror, så har Jesus köpt mig.»

»Sådant tal! Nog har Jesus köpt oss, innan vi tro. Då blodet flöt på Golgata, då köptes vi. Det står för alla att tro. 'Gud väger aldrig din arma tro. En bättre grund finns för frid och ro: den grund, som lades i Jesu blod, då han så huld och så hjärtans

god tog på sig hela vår syndamängd och ibland röfvere blef hängd. Se, denna grund, det var ej din tro, men tror du det, får du frid och ro'. Det finns nåd för Er också, fast Ni är affälling.»

»Ja, men det står att läsa någonstans, att det är omöjligt för dem, som en gång trott på Herren, att ånyo förnyas till bättring.»

»Men Ni skall läsa det ordet i sitt sammanhang. Det står: 'Ty dem, som en gång hafva blifvit upplysta och smakat den himmelska gåfvan och blifvit delaktiga af den Helige Ande och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter, men sedan hafva affallit, dem är det omöjligt att åter förnya till bättring, då de för sig på nytt korsfästa och bespotta Guds Son'. En affälling kan icke förnyas till bättring, så länge han korsfäster och bespottar Guds Son. Märk noga att det står: 'omöjligt, *då* de på nytt korsfästa och bespotta Guds Son'. Och det gör man genom att förblifva borta från Herren i otro och nådesförakt. Men hvad är bättring? Det är detsamma som omvändelse, d. v. s. att bli vänd till Gud från sina egna meningar. Håller Ni det för spott att blifva omvänd till Herren Kristus?»

»Nej, det gör jag inte», sade hon under det tårarna strömmade ned för kinderna.

Nu var det flera personer i kupén, men de voro liksom rädda och drogo sig undan dock inte längre än att de skulle kunna höra utgången. Jag framhöll det ena bibelordet efter det andra, och kvinnan grät. Så småningom förstod jag, att hvad som inte fruktan för olycka och straff eller bevisen på Guds godhet och omsorg fått uträtta, det hade nu Guds ord, lästa i en järnvägskupé, fått utföra: kolarhustrun var öfverbevisad om sina synder. Därför sade jag: »Kära barn, gråt nu inte! Det finns nåd för Er också. Gud har inte lust till den ogudaktiges död, utan att han omvänder sig och lefver.»

»Ja, men när man inte kan ångra så?»

»Det står i Efeserbrevets 1: 7 att vi hafva förlossningen i hans blod, syndernas förlåtelse, efter rikedom af hans nåd.»

»Skall man då inte ångra först?»

»Jo, Ni bör ångra så mycket Ni kan. Men i Bibeln står, att vi *hafva* förlossningen i hans blod, och vi få den icke först då vi ångra. Förlossade genom Kristi blod äro vi, antingen vi ångra eller ej. En sångare säger: 'Ej för ditt vaka eller be, ej

för ditt ligga uppå knä, ej för du vill, ej för du tar, men för det Jesus lidit har'. Vi hafva förlossningen genom Jesu blod och ej genom vår ånger.»

»Ack ja, den som bara visste —»

»Ja, den 'som icke visste af någon synd, har Gud för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom'. 'Han är utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull'. Kan Ni nu säga mig, hvad som enligt detta ord var orsaken till Kristi utgifvande?»

»Ja, det var väl synden.»

»Nå, men hvad var då orsaken till Kristi uppståndelse?»

Hon tog sig en lång funderare, och jag läste upp ordet gång på gång och upprepade frågan. Så svarade hon: »Rättfärdiggörelsen».

»Ja», sade jag, »hade Kristus inte rättfärdiggjort människosläktet i sin död, så hade han aldrig uppstått från de döda. Men nu är han ju uppstånden. Tror Ni det?»

»Ja då.»

»Aposteln Paulus säger, att då äro vi inte i våra synder. De äro kastade bakom hans rygg. Ni vet inte, hvar Guds rygg är. 'Him-

melen är Guds stol, och jorden är hans fotapall'. Hos profeten Esaias står det, att han är sargad för våra missgärningar . . .»

»och slagen för våra synders skull, näpsten lades uppå honom, på det att vi skulle hafva frid, och genom hans sår äro vi helade'», fortsatte hon.

»Men», sade jag, »man kan läsa den versen på ett annat sätt. Ni heter ju Klara, och då bör Ni läsa så här: Han är sargad för Klaras synders skull och slagen för Klaras missgärningars skull, näpsten lades uppå honom, på det att Klara skulle hafva frid, och genom hans sår är Klara helad.»

»Ja, men då skulle ju jag vara Guds barn, och det är jag väl inte?»

»I Bibeln står det: 'Han har tagit oss till barn efter sin viljas goda behag'.»

»Står det verkligen så?»

»Ja, det står så. Och den förlorade sonen var ju barn, äfven då han var borta från hemmet.»

»O, då är ju jag också Guds barn!»

»Det är ingen åtskillnad, ty allesammans äro syndare och hafva intet att berömma sig af inför Gud och varda rättfärdigade utan förskyllan, af hans nåd genom återlösningen

i Kristus Jesus'. Sålunda: rättfärdig utan förskyllan. Och det står i Galaterbrevet, att han förlossade Klara, *då* han var en förbannelse för Klara.»

»Det har jag aldrig sett förr. Så märkvärdigt, att jag skulle fara med gossen till Stockholm och få min själ frälst! Det är ingen resa, som jag så grufvat mig för som denna, och så blir den så välsignad. Jag for utan syndernas förlåtelse, och nu kan jag fara hem med synderna förlättna.»

»Ja, det är välsignadt», sade jag. »Luther säger, att 'där syndernas förlåtelse är, där är ock lif och salighet'.»

»Tänk, hvad Gud är god!» sade hon. »Det syns tydligt, att Gud har sändt Er i min väg.»

»Ja, det tror jag också.»

»Vore jag nu bara hemma! Tänk, hvad jag kan ha det godt i ensamheten med mina barn och min Gud!»

»Hur långt har Ni till närmaste granne?»

»En fjärding.»

»Då blir det godt att hafva sällskap med Gud, som icke är långt ifrån någon af oss. Han är när oss alla dagar intill världens ände.»

»Ja, nu skall jag fara hem till min man och tala om, att jag blifvit frälst och lycklig.

Och, då jag kunde räddas, så kan han också. Och så kan jag visa mina barn till Jesus.»

»Glöm inte att säga till Er man, att Gud har ingen lust till den ogudaktiges död, utan att han omvänder sig och lefver.»

»Ja, han vill ha honom med.»

»Han vill ha alla, ty 'af Guds nåd har han smakat döden för alla'. Det står t. o. m., att 'en har dött för alla, och därför hafva alla dött'. När Kristus dog, så dogo vi med honom, och 'den, som har dött, är rättfärdigad från synden'. Syndens lön är döden, men vi behöfva inte dö, ty vi ha en gång dött med och i Kristus, och det var en död från synden. Paulus säger, att vi skola hålla före, att vi hafva dött från synden. I Kristus är ock lagen fullbordad. Ni har kanske hört berättelsen om den fransman, som hade en, som dog i sitt ställe?»

»Nej, det vet jag inte.»

»Jo, det var på den tid, då männen i krigstider fingo lega en person att gå ut i sitt ställe. Och bland dem, som gjorde det, var också en, som efter några år åter blef utskrifven. Då han kom till mönstringen, protesterade han och sade: 'Jag har fullgjort min skyldighet, och det bör t. o. m. stå antecknad i rullan,

att jag stupat på ärans fält.' Herrarna sågo förvånade på hvarandra och på honom. 'Ja', sade han, 'jag har haft en man i mitt ställe'. Och det befanns vara i rullan antecknadt, att hans ställföreträdare stupat i en drabbning. Och mannen, som enligt lagen var skyldig draga i fält, befanns äfven enligt lagen vara fri, ty en annan hade fullgjort hans skyldigheter ända in i döden.»

»O, då är också jag fri och salig, ty Jesus har dött i mitt ställe!»

»Ja, den Sonen gjort fri, han är rättsligen fri.» Så tog jag henne i handen och sade: »Nu aflöser jag dig i Jesu Kristi välsignade namn, ty Jesu Kristi Guds Sons blod renar dig från alla synder.» Och så läste jag välsignelsen, hvarpå hon sade:

»Gud vare lof, att jag är fri!»

Jag sjöng:

«Fria vi äro, dom kan ej nå oss,
Gud för vår synd vill ej förebrå oss.»

Vi voro nu vid Sundbyberg, och jag gick in i den bredvidvarande andraklass-kupén, där det satt två herrar som efter en stund gingo ut och gäfvo kolarhustrun flera kronor hvar. Nu voro vi framme i Stockholm, och hon

lyckades få ett på en gång bra och billigt logi. Men nu kom det fram, att hon på hela dagen ej fått något att äta, och klockan var 11 på kvällen. Inte vet jag, om hon fick någon lekamlig föda, men dagen därpå mötte jag henne, då hon var på väg till doktorn. Då frågade jag henne, om hon tackat Gud. »Ja», sade hon med en synnerligen stor glädje i tonen.

* * *

Två dagar därefter träffade jag några bekanta, för hvilka jag omtalade denna händelse med kolarhustrun. De blefvo intresserade och gåfvo mig för hennes räkning penningar, och af en fick jag en Bibel. Sålunda rustad gick jag till det ställe, där hon bodde under sitt uppehåll i Stockholm.

Hon var inne, och på min fråga, hur hon hade det, svarade hon: »Jo, Gud vare lof, jag har syndernas förlåtelse, och både Gud och människorna äro goda mot mig.»

»Har Ni frid med Gud?»

»Ja, jag har syndernas förlåtelse, för det står här.» Och så tog hon fram ett Nya testamente, som hon lånat på hotellet, och

läste: »Henne äro de många synderna förlåtna.» Hon hade vikt bladet, där det stod, och så talade hon om, att det var den första vers, som hon fått ögonen på, då hon öppnade boken.

»Det är godt att hvila på Guds ord», sade jag, »och inte på tycken och känslor.»

»Bara jag nu kunde lefva för Herren», sade hon.

»Ja, sedan man har Sonen, så har man lifvet, och har man lifvet, så går det att lefva. 'Där syndernas förlåtelse är, där är ock lif och salighet'. Men vänta inte på att bli syndfri i dig själf, ty i oss är synd, som dagligen måste bekännas inför Herren. Apostelen säger, att om vi säga, att vi icke hafva synd, så bedraga vi oss själfva, och sanningen är icke i oss. Paulus säger, att han var den förnämligaste syndaren, och vidare säger han: 'Jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor intet godt'.»

»Det var besynnerligt, var Paulus så dålig?»

»Ja, ser du, en kristen är en dubbelmänniska.»

»Hvad vill det säga?»

»Jo, ser du, när Paulus talar om detta, så talar han om den gamla människan.»

»Jaha, och när en blir kristen, så får en ett nytt sinne.»

»Inte bara ett nytt sinne, ty ett sinne är inte någon människa, men sinnet är en del af människan. Och här är det tal om Kristi sinne, om Kristi lemmar och om Kristi natur. Det är alltsamman heligt och rent och kan icke synda, men vårt kött förblifver ondt och kan aldrig blifva godt. Men där Herren får föda en människa på nytt, där blir det 'Kristus i eder, härlighetens hopp'. Och då äro våra lemmar hans, därför säger Skriften: 'Öfverlämnen icke edra lemmar såsom orättfärdighetens redskap åt synden'.»

»Ack ja, om jag nu kunde lefva till Herrens ära!»

»Ja, det vore godt. Men blir du öfverrumplad, så försumma ej att fly till Herren, ty han är oförändrad och trofast och rättvis, så att han förlåter. Det är verkligen som någon har sagt: En kristens lif är en kedja af fall och upprättelse.»

»Men så var det ju inte med Kristus.»

»Frälsaren var ingen kristen, han var *Kristus*.

»Nu har jag skrivit till min man, och talat om, att jag på tåget träffat en man, som

visat mig till Frälsaren, och att jag nu vill lefva för Herren Jesus.»

»Hur gick det för Er hos professorn?»

»Jo, han var snäll. Jag behöfde inte betala något, och jag fick frilapp för att komma igen om två år. Är det inte snällt?»

»Jo, det är det visst. Och det är Herren, som leder människornas hjärtan som vattubäckar.»

»Ja, hör nu, är det inte det, som jag dagligen ser bevis på. Tänk bara, en fröken stack 20 kronor i min hand.»

»Guds välsignelse strömmar ju ned öfver Er.»

»Ja, det är märkvärdigt. Förut trodde jag, att det var ett straff af Gud, att min gosse blef sjuk i barnförlamning, men nu ser jag, att det var för att Herren skulle få tag i mig,» och så grät hon.

En enkel sång.

Melodi: "Hvad salighet att vara" o. s. v.

*En visa vill jag sjunga
om den, jag har så kär,
för gamla och för unga,
som honom älska här.*

*Det är så godt och saligt
att vara ren och täck;
i blodet han aftvagit
hwarenda syndafläck.*

*Nu vill jag lofva Herren
för allt, hvad han har gjort;
i röda dyra ärren
där få vi bo alltfort.*

*I såren är jag salig,
förlåtelse jag fått,
och all min synd otalig
han i sitt blod aftvått.*

För mig han blifvit sargad,
för alla och en hvar,
ja, jag är dyrt förvärfvad
med blodet alla dar.

Det är min lösepenning,
som fadern emottog;
det blef en annan vändning,
då han på korset dog.

Se då var allt klareradt
och vägen öppen, klar,
och hela fallet botadt
och saligheten kvar.

Nu sitta vi och jula
på hans barmhärtighet,
men de i mörkrets kula
ha ingen salighet.

Han upp till hemmet åter
med frälsta skaran for,
och sedan han oss låter
gå hem till sig, vår bror.

FRÅN
BIBELTROGNA VÄNNERS
FÖRLAG

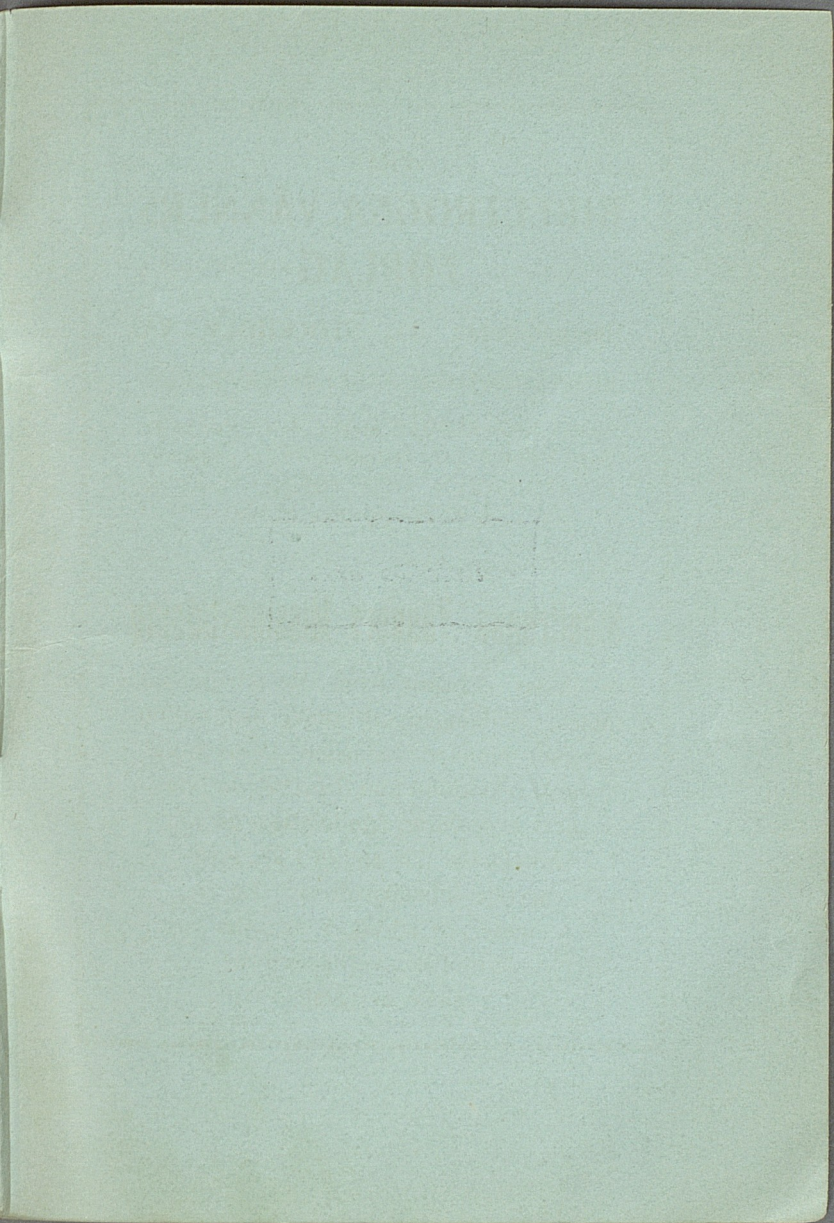
Upplandsgatan 43, STOCKHOLM VA.

KUNNA FÖLJANDE ARBETEN REKVIRERAS:

SIONS NYA SÅNGER af D:r *A. C. Rutström*.
Pris i klotband 1 kr., kartonerad 75 öre pr exempl.
KOLARHUSTRUN OCH HENNES SON af
A. F. H—g. Pris 25 öre.

Bibeltrogna Vänners Missionstidning

bör finnas i hvarje hem, där kristligt sinne finnes. Tidningen utkommer med ett illustrerad nummer i månaden. Priset är vid direkt rekvisition från *Bibeltrogna Vänners expedition, Upplandsgatan 43, Stockholm Va.* endast 1 kr., postarvodet inberäknadt häri. Tagas under en adress 5 ex. eller därutöfver, så erhålles hvart sjette ex. gratis.

Pris 25 öre.

www.books2ebooks.eu